

© by Jane Kievit
All rights reserved
Alle rechten voorbehouden
Uitgeverij: Yanga België - Nederland
www.yanga.mijnbestsellers.nl

Niets in deze uitgave mag verveelvoudigd en/of gekopieerd worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur

Elke gelijkenis met bestaande personen of locaties is ontsproten aan de fantasie van de schrijver en berust op louter toeval.

De erfenis van Robar
Deel 2
Blauw kristal

Twintig jaar later

Angie en Henry zitten in het salon voor het haardvuur. Henry leest een boek en Angie is met een handwerkje bezig. Plots heft Henry het hoofd op: "Angie, hoor jij het ook?" Verrast kijkt Angie hem aan, maar op het moment dat ze iets wil zeggen, vliegt de deur open en stormen Jack en Victoria binnen.

"Oma, Opa!" roepen ze en ze klimmen meteen op Henry's schoot die ze lachend knuffelt.

Sarah komt ook binnen, sluit de deur en omhelst haar ouders.

"Komt Robert nog mama?"

"Hm, misschien wel," antwoordt Angie lachend, 'maar je weet dat hij altijd zo druk bezig is, dus dat kan nog wel even duren.'

"Ja, zo kennen we hem," lacht Sarah nu ook, maar Henry voelt wel dat er iets bijzonders aan de hand is met zijn dochter en kijkt haar opmerkzaam aan.

"Is er iets mis, Sarah?" vraagt hij als ze het eerste kopje thee gedronken hebben.

"Ach nee!" schokschoudert Sarah een beetje onwillig.

"Kom, Sarah, ons maak je toch niets wijs?" kijkt Angie nu ook haar dochter aan en eindelijk.

"Mama," geeft Sarah eindelijk toe, "weet je nog dat je ons dat verhaal vertelde over de geesten die hier in het landhuis kwamen?"

"Ja," knikt Angie nadenkend, "jullie moeten toen ongeveer 16 jaar geweest zijn. Waarom vraag je dat, kind. Is er iets gebeurd?"

"Kom," stuurt Sarah Jack en Victoria naar de keuken, "ga maar kijken of de kokkin misschien nog een hapje voor jullie heeft."

Jack en Victoria rennen het salon uit en gespannen zien Henry en Angie hun dochter aan, die wat onrustig op haar stoel draait.

"Zeg het nu maar Sarah?" spoort Henry haar aan, "mama en ik hebben al een tijdje in de gaten, dat je ergens mee zit."

"Mama," begint Sarah na even nagedacht te hebben, "heb jij die geesten na onze geboorte ooit nog terug gezien?"

Verbaasd kijken Henry en Angie elkaar aan en Angie schudt haar hoofd.

"Nee, nooit meer. Waarom vraag je dat?"

"Sinds ik met John en de kinderen in het Mortonhuis woon, heb ik het gevoel, niet altijd maar soms, alsof er mensen achter mij staan. Als ik me dan met een ruk omdraai, zie ik niemand. Ook hoor ik 's avonds zachte pianomuziek, waarvan ik niet weet of ik het nu droom, of dat het echt is. John gelooft me niet als ik het hem vertel en denkt dat ik droom."

Sarah slaat haar handen voor het gezicht en begint te huilen. Haastig gaan Henry en Angie allebei naast haar zitten.

"Lieve kind, ik begrijp, dat je het er moeilijk mee hebt," zegt Angie medelevend en ze kijkt Henry aan. Het lijkt wel alsof ze hem vraagt of de geesten nu echt terug gekomen zijn. Henry haalt zijn schouders op, want hoe kan hij haar daar nu een antwoord op geven?.

"Denk je dat die geesten jou kwaad willen doen, Sarah?" vraagt hij aan zijn dochter.

"Nee," zegt Sarah, "ze doen me niets, maar het lijkt erop dat ze me steeds achtervolgen."

"Sarah," zegt Henry zachtjes, "nadat hij even naar Angie gekeken heeft, "We moeten je nog iets vertellen. Toen de mensen, die je moeder haar oom en tante noemde, afscheid namen, verdwenen ze in de duisternis. Zoals mama vertelde zijn ze daarna nog één keer terug geweest, toen jullie geboren werden. Mama weet dat niet, omdat ze moe was en moest uitrusten van jullie geboorte, maar één geest kwam heel even bij mij en in die geest herkende ik de man, die zich oom Burton noemde. Die geest zei, voor hij een laatste keer verdween: "zoals wij voor Angie zorgden, zo zullen we ook voor jouw kinderen

zorgen. Dit doen we zonder dat ze het beseffen. Mochten ze toch ooit het gevoel krijgen dat we in hun buurt zijn, zeg hen dan met een gerust hart, dat we er alleen zijn om hun te helpen en hun geen kwaad willen doen."

Henry houdt ademloos op en ook Angie wacht gespannen af.

"Dus die geesten kunnen er echt geweest zijn?" vraagt Sarah.

"Ja, dat kan," zegt Angie, "en als dat zo is, dan mag je er zeker van zijn dat de geest van oom Burton de waarheid spreekt en ze je nooit kwaad zullen doen."

"Ik had ook niet de indruk dat ze me wilden aanvallen of zo," zegt Sarah nu lachend, "ik had alleen steeds zo' n vreemd gevoel over me heen, alsof ik begluurd werd."

"Oom Burton zal je een knappe dame gevonden hebben," grijnst Angie.

"Maar dat zal tante Margareth hem vast niet in dank afgenomen hebben," schaterlacht Henry, waarna hij zijn kopje thee opneemt en het in één teug leeg drinkt.

Het is midden in de nacht. Heel Causton is in diepe rust verzonken. In het Mortonhuis, aan de rand van het dorp tegen een heuvel geleund, is evenmin nog licht te bespeuren. Ook in het landhuis, iets verder op de heuvel, het dichtste buurhuis van het Mortonhuis, liggen Henry en Angie al uren te slapen. De torenklok van het kleine dorpskerkje slaat twaalf heldere slagen. Het is middernacht. In het dorp blijft alles donker en stil, maar in het landhuis op de heuvel worden opeens de dekens weg geslagen. Angie gaat recht overeind zitten en kijkt om zich heen.

"Wat heeft me nu toch wakker gemaakt," denkt ze bij zichzelf, "het lijkt wel alsof iemand mijn naam gefluisterd heeft? Het is vast een droom geweest."

Er is niets of niemand te zien en opgelucht glijdt Angie weer onder de dekens.

"Angie?" klinkt het nu opeens veel duidelijker.

"Angie, hoor je ons?"

Weer gaat Angie recht zitten. Met grote ogen kijkt ze naar het voeteneind van het bed. Daar staan twee geesten.

"Wat is er?" draait Henry zich opeens om, "ben je niet lekker?"

Angie zegt niets, maar wijst naar het voeteneind van hun bed. Henry kijkt nu ook naar het voeteneind van hun bed. Nu ziet hij ook de geesten. Zijn ogen worden groot van verbazing en ook hij gaat nu recht zitten.

"Angie?" klinkt het nog eens vragend en nu zweven de geesten nog dichterbij het bed.

"Oom Burton, tante Margareth?" fluistert Angie verbouwereerd.

De geesten knikken. Oom Burton zweeft nu heel dicht bij hun bed.

"Gevaar! Groot gevaar! Morton is dood! Pretpark in de nacht!" fluistert hij.

Zijn geest zweeft weer naar achteren en nu komt tante Margareth dichterbij.

"Gevaar!" fluistert zij ook, "Morton is dood! Ga naar de grote zaal! Fluister onze namen!"

Ze zweeft ook weer naar achteren, tot ze terug naast oom Burton staat.

"Pas op! Groot gevaar!" fluisteren ze nog eens samen, waarna ze nog verder achteruit gaan en in het niets lijken op te lossen.

Met grote ogen staren Henry en Angie elkaar aan.

"Wat heeft dat te betekenen?" vraagt Angie bang.

"Ik weet het niet," mompelt Henry, "volgens mij weten ze dat mijn grootvader dood is, maar ik begrijp niet waarom zijn dood een gevaar voor ons kan betekenen."

Hij kijkt Angie aan en ziet hoe bang ze is.

"Het heeft geen enkele zin om je daar nu al druk over te maken," probeert hij haar te troosten, "als er iets aan de hand is merken we dat vlug genoeg. Laten we nog maar wat slapen, anders is de nacht zo weer om."

"Je hebt gelijk," zegt Angie, waarna ze allebei weer onder de dekens kruipen.

De slaap wil echter vooralsnog niet komen. Angie ligt te woelen in haar bed. Ze voelt dat Henry ook nog wakker is.

"Slaap jij ook nog niet?" vraagt ze zachtjes.

"Nee," gromt Henry, waarop Angie uit bed springt en het licht aan doet.

"Wat doe je nu?" vraagt Henry, terwijl hij met zijn ogen knippert.

"Hier blijven liggen heeft ook geen zin," zegt Angie, terwijl ze haar kamerjas aantrekt, "we kunnen deze middag nog wel een dutje doen."

"Je hebt gelijk," zegt Henry en ook hij slaat de deken terug, waarna hij zijn benen uit bed zwaait en rechtop gaat zitten.

"Het is toch al half vier hoor," zegt hij, terwijl hij op de klok kijkt.

"Wat bedoel je?" vraagt Angie nieuwsgierig.

"Oom Burton en tante Margareth leven niet meer zoals wij, verduidelijkt Henry, "hun tijd is nu heel anders ingedeeld. Je kan ook zeggen dat ze in een andere dimensie leven. Daardoor is het bij ons opeens al ochtend geworden. Voor hun gevoel zijn ze hier misschien heel de nacht geweest, terwijl wij hen maar twee uur gezien hebben."

"Je hebt vast gelijk," antwoordt Angie, waarop ze naar de badkamer gaat om zich te wassen.

Even later komt ze terug om haar kleren aan te trekken en gaat Henry op zijn beurt naar de badkamer. Als Angie klaar is gaat ze naar beneden om koffie te zetten. Als Henry klaar is, komt hij ook naar beneden. Samen gaan ze in het salon zitten en drinken hun eerste kopje koffie.

"Dat doet een mens goed," zegt Henry tevreden.

Opeens gaat de deurbel. Angie en Henry schrikken zich wild. Vragend kijken ze elkaar aan. Wie kan er nu in het holst van de nacht aan hun voordeur staan? Weer gaat de bel. Henry rukt de deur van het salon open en rent, op de hielen gezeten door Angie, die nu voor geen goud ter wereld, alleen in de kamer wil blijven, door de gang. Hij rukt de voordeur open en Sarah vliegt hem huilend in zijn armen.